

8. april 2016 konferencen "Vi vil dø på nettet – alles udfordring og et fælles ansvar"

Karin Gaardsted: Velkomst og indledning af konferencen

Det digitale livs efterladenskaber, det er der ikke mange, der har taget stilling til overlevering og brug af efter døden. Det forsøger vi i dag at kaste lys på og om muligt også gøre noget ved.

Vi har alle hørt beretninger om, hvor triste mennesker kan blive over at få stjålet eller beskadiget computeren, for der ligger alle vores feriebilleder og vigtige papirer vedrørende vores liv.

Men det er jo den samme situation, familien står i, når et familiemedlem dør og ikke har sørget for at lægge billeder og dokumenter over på en ekstern harddisk eller har overgivet kodeord til en anden, så de væsentligste ting kan tages ud af computeren og gå i arv.

At sætte fokus på den digitale arv betyder også, at vi forlanger at få lov til at dø på nettet.

Det er imidlertid ikke nogen let sag. Faktisk er det så stor en udfordring, at vi nok må indse, at det er umuligt.

Men vi kan med politikernes hjælp komme dertil, at vi kan blive husket på nettet med større besvær.

Jeg vil udover at byde jer alle sammen velkommen til tre forhåbentlig spændende timer også sige tak til Landsforeningen Liv&Død for at tage initiativ til, at vi skulle forsøge at råbe danskerne op på dette område.

Jeg må sige, at I tog mig fuldstændig med bukserne nede, som man siger, da i sidste sommer inviterede mig til at komme til jeres årsmøde og fortælle om, hvordan det mon gik og stod med digital arv.

Nu skal man passe på med at sige, at man er spejlblank på et område, men det var faktisk det, jeg var. Jeg havde ikke skænket det en tanke, at der efter enhver persons død vil være en række dokumenter, billeder osv., der ligger tilbage, gemt bag passwords og meget mere.

At de fleste mennesker i dag – og endnu flere i fremtiden – benytter sig af digitale platforme, hvor de enten opbevarer ting eller selv optræder på en eller flere profiler, datingsider, Facebook, LinkedIn, Twitter, hjemmesider, Snapchat osv., osv. Ingen af os tror vel at rækken bliver mindre i de kommende år.

Udfordringen ved, at få danskerne til at tage ansvar for den digitale arv og sørge for, at passwords bliver overleveret til en fortrolig, er virkelig stor.

Og midt i sorgen efter en pårørende er det ikke noget hit at stå tilbage med det faktum, at godt nok er far, mor, søn eller datter død i virkeligheden, men på nettet lever de videre, som om intet var hændt

Skal vi tvinges til at tage stilling? Nej det skal vi ikke. Vi er ikke tvunget til at tage stilling til fysiske ting, før vores død. Det må også i den digitale verden være op til den enkelte.

Men vi skal huske at tage stilling til det, om vi vil gøre noget ved det.

Vi har brug for at sætte fokus på den digitale arv, og vi skal have danskerne til at tage stilling, som jeg siger.

Det tager vi hul på nu. Endnu engang hjertelig velkommen.